

Arrest

nr. 162 028 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2015 met refertenummer X

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2015 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

Aan de heer, die verklaart te heten (1): (..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3,3°; wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. Publie, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene wordt verdacht van heling, deelname aan bendevoorming.

Betrokkene heeft een vriendin in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven In de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting In het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De In artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben Immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoot een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Artikel 74/14 §3,4°; de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing lol verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 14/08/2012, 11/12/2012, 08/02/2015

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Gezien betrokkene verdacht wordt van heling, deelname aan bendevoorming bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft een asielaanvraag Ingediend op 21.01.2010. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 11.01.2012. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag Ingediend op 28.03.2012. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 04.04.2012. Deze beslissing is op 04.04.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9 van de wet van 15/12/1980 Ingediend op 08.12.2011, Deze aanvraag werd onontvankelijk Verklaard op 22.05.2012. Deze beslissing is op 14.08.2012 aan betrokkene betekend, Bovendien, het Indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9 van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf.

Op 13.10.2012 werd betrokkene In de gevangenis van Hasselt opgesloten voor diefstal met geweld of bedreigingen en bendevoorming-deelname.

Betrokkene heeft voorheen betekening van een verwijderingsmaatregel gekregen. Hij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 14.06.2012, Betrokkene Is nu opnieuw aangetroffen In onwettig verblijf: het Is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een dossier wettelijke samenwoning ingediend bij de burgerlijke stand van Evergem samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ((..) °),

Op 31.10.2014 weigerde de burgerlijke stand van Evergem melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning, na negatief advies van het parket van Gent op 21.10.2014. Bovendien, zijn Intentie tot wettelijke samenwoonst geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoonst vormt een contra-Indicatie Inzake het bestaan van «en werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM Inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel In België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. (..) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ivoorkust. Zowel betrokkene als Mevr. (..) wisten dat het gezinsleven In België van af het begin precair was, gelet op de Illegale verblijfssituatie van betrokkene in België,

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoonst zoals bedoeld In het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht Is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag wettelijk samengewoond worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag Indienen,

Betrokkene diende op 17.04.2014 te Evergem een aanvraag machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bls. Deze aanvraag werd op 30.01.2015 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen). Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 06/02/2015.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Ertvelde geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 Juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester In het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

- hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A. Publie, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Leuven Centraal en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merkplas om betrokkene vanaf 12/06/2015 op te sluiten en hem op 13/08/2015 door de PZ van Leuven over te brengen naar het gesloten centrum te Merkplas."

1.2. Op 18 augustus 2015 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 150 973 verworpen.

1.3. Op 9 oktober 2015 wordt verzoekende partij vrijgesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 7, 27, §1, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 6, 7, 15, 19 en 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel alsook schending van de rechten van verdediging. Verder meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding en machtsafwending alsook van het vermoeden van onschuld.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding of -afwending.

Voor wat betreft het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, meer bepaald 'bevel om het grondgebied te verlaten', wordt naar artikel 7 en artikel 27 van de Vreemdelingenwet verwezen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

Er dient rekening gehouden te worden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 en 8 E.V.R.M.

Het artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13septies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'. Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokken vreemdeling.

Met name moet rekening gehouden worden enerzijds met het privéleven en gezinssituatie van de betrokken vreemdeling en anderzijds met de risico's die deze loopt ingeval van repatriëring naar zijn land van herkomst.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bij het nemen van zijn beslissing vervat in de bijlage 13septies het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel te respecteren.

- Het zorgvuldigheidsbeginsel legt Dienst Vreemdelingenzaken op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overhead bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

- Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.
- Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Met andere woorden dient een beslissing gebaseerd te zijn op de juiste feitelijke gegevens, die correct beoordeeld zijn en mag de beslissing niet berusten op een kennelijk onredelijke afweging.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

Overwegende dat het vooreerst compleet onduidelijk is bij lezing van de bestreden beslissing in welke mate rekening gehouden werd met het privéleven van verzoeker en diens vriendin bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing immers het ene en het tegenovergestelde stelt.

Dat immers op de eerste pagina van de bestreden beslissing te lezen staat :

Betrokkene heeft een vriendin in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2....vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten (...)

Terwijl op de tweede pagina te lezen staat

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van art.8 EVRM inhoudt.

Overwegende dat de bestreden beslissing er in slaagt te stellen dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft én dat hij dat niet heeft.

Dat deze tegenstrijdige motiveringen mekaar annuleren en maken dat er op dat punt helemaal geen motivering is.

Dat dit een schending is van het formele motiveringsbeginsel, minstens het materiele motiveringsbeginsel.

Dat een dergelijke motivering inderdaad kant noch wal raakt.

Dat de tegenstrijdige houding inzake DVZ bovendien nog verder gaat!

Dat immers op pagina 1 slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering met het oog op het lichten van de nodige documenten.

Dat daarbij "vergeten" wordt dat aan verzoeker een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd wordt.

Dat er dan ook helemaal geen sprake is van een kortstondige scheiding, die geen schending zou uitmaken van het gezinsleven.

Dat het BGV dan ook niet rechtmatig gemotiveerd werd.

Dat deze motivering bovendien alweer tegenstrijdig is met de motivering op pagina 2, waar voor zover er sprake zou zijn van een behartenswaardig gezinsleven, gesteld wordt dat dat gezinsleven ook in het land van herkomst van verzoeker voortgezet kan worden.

Dat Mevrouw (...) Belgische is, in België verblijft sedert haar geboorte, hier werkt, eigenaar is van een onroerend goed. Dat haar hele familie en vrienden in België verblijven, dat de enige band die zij heeft met het land van herkomst van verzoeker, verzoeker is.

Dat een privéleven niet beperkt is tot de levensgezel.

Dat de optie voor het koppel om hun gezinsleven in het land van herkomst van verzoeker voort te zetten overduidelijk geen werkelijke optie is.

Dat deze motivering dan ook behept is met machtsoverschrijding en machtsafwending.

Dat bovendien het koppel absoluut niet gehoord werd betreffende deze optie. Dat minstens dan ook dient gesteld te worden dat deze naar voor geschoven wordt zonder enige redelijke grondslag en met schending van de rechten van verdediging.

Dat het dan ook duidelijk is dat de verwijzing naar de mogelijkheid voor Mevrouw DE WISPELAERE om mee te verhuizen naar Ivoorkust volkomen van elke redelijkheid ontbloomt is en niet op zorgvuldige wijze genomen werd.

Dat dit motief dan ook niet de inmenging van de overheid in het privéleven van verzoeker rechtvaardigt.

Dat de theoretische mogelijkheid het gezinsleven met Mevrouw DE WISPELAERE voort te zetten in het land van herkomst niet afdoende is, nu dit praktisch niet houdbaar is.

Dat voor zover als nodig verzoeker documenten bijbrengt waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven. Dat verzoeker ten andere opgepakt werd ten huize van mevrouw DE WISPELAERE, terwijl hij in de keuken bezig was...

Dat op basis van de stukken bijgebracht door verzoeker en op basis van de stukken die zich reeds in het administratief dossier bevonden dan ook duidelijk geen correcte afweging gemaakt is tussen de belangen van betrokkene en deze van de Belgische Staat.

Dat voor zover er geoordeeld werd dat verzoeker niet over een behatenswaardig privéleven zou beschikken, de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout maakt, wat blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Dat men bovendien evenmin weet met welk privé-leven rekening gehouden werd bij de afweging doordat de bestreden beslissing door op verschillende punten een andere invulling geeft van dit privéleven : een behatenswaardig of een niet behatenswaardig, of een ondergeschikt behatenswaardig....

Dat het dan ook duidelijk is dat het verzoeker helemaal niet duidelijk is waarmee door de overheid rekening gehouden wordt.

Dat hetzelfde geldt voor de afweging.

Dat immers op pagina 1 het privéleven afgewogen wordt tegen een tijdelijke verwijdering.

Dat op pagina 2, voor zover het al zou bestaan het afgewogen wordt tegenover de optie (niet gefundeerd) om het privéleven voort te zetten in het land van herkomst.

Dat het duidelijk moge zijn dat deze fundamenteel verschillen en tegenstrijdig zijn.

Dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden werd.

Dat ook op dat punt de bestreden beslissing geen eenduidige motivering heeft.

Dat de annulatie zich opdringt."

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 7 en artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden daar zij verdacht wordt van heling en deelname aan bendevoering. Voorts wordt erop gewezen dat zij een vorige verwijderingsmaatregel naast zich neer heeft gelegd en dat het voorgehouden gezinsleven verzoekende partij niet vrijstelt in bezit te zijn van de noodzakelijke binnenkomst- en verblijfsdocumenten en dat de maatregel het voorgehouden gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen en dat in haar geval geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie, meer bepaald met haar privé- en gezinsleven alsook met de risico's die zij loopt bij verwijdering.

2.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en privéleven van de verzoekende partij.

Zo wordt erkend dat verzoekende partij gewag kan maken van een privé- en gezinsleven in België maar dat dit haar niet vrijstelt van de verplichting in bezit te zijn van de noodzakelijke binnenkomst- en verblijfsdocumenten en dat een tijdelijke scheiding met haar partner met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij een tegenstrijdige motivering lijkt te ontwaren wat betreft haar gezins- en privéleven, wijst de Raad er evenwel op dat, daargelaten de vraag naar de juistheid van deze stelling, de Raad in elk geval dient vast te stellen dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven alsook een privéleven heeft erkend en hieromtrent gemotiveerd heeft zodat niet kan ingezien worden welk nadeel de verzoekende partij geleden heeft bij de volgens haar tegenstrijdige motivering. Bovendien wordt door de verwerende partij ook verder erkend dat er een gezinsleven is maar dat verzoekende partij niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is een gezinsleven te ontwikkelen in het herkomstland. Er wordt niet aangetoond dat de Belgische partner verzoekende partij niet kan volgen naar het herkomstland. Bovendien wordt benadrukt dat beiden wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was gelet op de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt tevens dat verzoekende partij het privéleven van haar partner inroept. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet gericht is tegen verzoekers partner en zij geen verzoekende partij is in deze zaak, zodat verzoekende partij niet met goed gevolg een schending van het privéleven van haar Belgische partner kan inroepen.

2.6. Verzoekende partij wijst erop dat haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd en er aldus geen sprake kan zijn van een tijdelijke scheiding.

De Raad wijst er evenwel op dat het bestreden bevel niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoekende partij de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij het opgelegde inreisverbod bij de motivering omtrent haar gezinsleven is vergeten.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij verwijst naar haar relatie met een Belgische persoon. Zoals hoger al is gebleken wordt niet betwist dat verzoekende partij een gezinsleven heeft met deze persoon. Evenmin wordt betwist dat zij een privéleven heeft.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er alleszins geen inmenging in het gezinsleven of het privéleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Gelet op het feit dat het gezinsleven van verzoekende partij zich ontwikkeld heeft tijdens het illegaal verblijf van verzoekende partij, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen vanwege haar relatie met haar partner of haar privéleven. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat verzoekende partij wist dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont dat zij haar privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in het land van herkomst of elders. Verzoekende partij wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Zij zet enkel uiteen dat haar Belgische partner in België verblijft sinds haar geboorte, hier werkt, eigenaar is van een onroerend goed, hier familie en vrienden heeft en geen andere banden heeft met het land van herkomst van verzoekende partij dan verzoekende partij zelf, zodat van haar niet verwacht kan worden dat zij verzoekende partij vergezelt naar het land van herkomst.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot beweringen in dit verband, en niet op concrete wijze uiteenzet waarom de omstandigheid dat haar Belgische vriendin in België vele banden heeft, onroerend goed heeft en werkt, hen op concrete wijze zou verhinderen om hun gezinsleven elders verder te zetten. Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij haar gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont niet aan waarom haar partner in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Ivoorkust of elders uit te bouwen. Verzoekende partij maakt haar beweringen dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Het bestreden bevel leidt bovendien niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoekende partij de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leiden in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de relatie tussen de partners. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoekende partij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit het bestreden bevel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. De Raad ziet voorts niet in, en verzoekende partij maakt dit ook niet concreet, wat de meerwaarde zou geweest zijn van het horen van de verzoekende partij omtrent het kunnen verder zetten van het gezinsleven in het land van herkomst, gelet op de bespreking hoger. Verzoekende partij lijkt voorts te menen dat zij vooraf in kennis had moeten gesteld worden van de motieven alvorens de bestreden beslissing getroffen werd, doch zij kan in deze stelling niet gevolgd worden.

2.9. Waar verzoekende partij nog stelt dat het haar niet duidelijk is met welke elementen van haar privéleven rekening werd gehouden, dient evenwel gesteld dat uit de motieven blijkt dat met haar gehele privéleven werd rekening gehouden nu naar dit privéleven wordt verwezen en verzoekende partij bovendien niet duidelijk maakt welke elementen van haar privéleven over het hoofd zouden zijn gezien of een andere beoordeling hadden toegelaten. Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden waar de motieven dat zij haar privéleven in het herkomstland kan verder zetten en dat het gaat om een tijdelijke verwijdering tegenstrijdig zouden zijn. Het gaat eerder om een allesomvattend onderzoek naar de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM waarbij gebleken is dat verzoekende partij haar privéleven kan verder zetten in het land van herkomst en dat het bovendien om een eventuele tijdelijke verwijdering gaat.

2.10. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die

verzoekende partij naar voor brengt, toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

2.11. Machtsafwending houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Diegene die machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doelen werden nagestreefd door het bestuur. Bovendien moet opdat sprake kan zijn van machtsafwending, het ongeoorloofd oogmerk het enige doel zijn van de bestreden beslissing. Verzoekende partij voert niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. Zij toont de bewering dat er sprake zou zijn van machtsafwending niet aan, zodat deze niet kan worden bijgetreden.

2.12. Verzoekende partij laat voorts na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 27, §1 en 74/14 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en de artikelen 6, 7, 15, 19 en 20 van het Handvest van de grondrechten van de Unie als het vermoeden van onschuld schendt, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

2.13. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.14. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, van het principe van de scheiding der machten, van artikel 1472bis en volgend meer in het bijzonder artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 7, 27, §1 en 74/14 van de vreemdelingenwet alsook van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel en schending van de rechten van verdediging. Verder meent zij dat er sprake is van machtsafwending en machtsmisbruik. In het derde middel voert verzoekende partij de schending van dezelfde bepalingen en beginselen aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Overwegende dat vastgesteld dient te worden dat de “contra-indicatie” van privéleven die uit het negatief advies gepuurd wordt, helemaal geen rekening houdt met de procedure die door verzoeker en zijn vriendin aangevat werd.

Dat het niet aan de Belgische Staat is om deze beoordeling te doen, doch wel aan de burgerlijke rechtbank.

Dat artikel 1476 bis van het Burgerlijk Wetboek desbetreffend duidelijk is.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om van de verklaring van wettelijke samenwoning melding te maken, kan door de belanghebbende partijen binnen de maand na de kennisgeving van deze beslissing beroep worden aangetekend bij de [2 familierechtbank]2.]1

Dat de overweging dat het desbetreffend dan ook een contra-indicatie zou zijn een bevoegdheidsoverschrijding uitmaakt in hoofde van de Belgische Staat, sterker nog een schending uitmaakt van het principe van de scheiding der machten.

Dat nochtans deze “contra-indicatie” het enige element is dat door DVZ overwogen wordt om te besluiten tot de afwezigheid van een behartenswaardig gezinsleven.

Dat nu het enige element dat de beslissing op het punt van het ontbreken van gezinsleven ondersteunt een overweging is die genomen is met schending van het beginsel van scheiding der machten, van de uitdrukkelijke bevoegdheid in dat verband aan de burgerlijke rechtbank dient besloten te worden dat deze overweging behept is met machtsoverschrijding en machtsafwending.

Dat minstens om die reden de bestreden beslissing geannuleerd dient te worden.

Dat hetzelfde geldt betreffende de afweging dat verzoeker zich kan laten vertegenwoordigen door een raadsman in het kader van deze procedure.

Dat art.6 EVRM ook in burgerlijke zaken het recht op een eerlijk proces waarborgt.

Dat daar waar de burgerlijke rechter geen vragen kan stellen betreffende het privé-leven en de intenties een gebonden levensgemeenschap te stichten aan één van de partijen, in casu verzoeker, dit een invloed heeft op de besluitvorming.

Dat de gedwongen afwezigheid van verzoeker dan ook het recht op eerlijk proces schendt.”

En:

“Overwegende dat de bestreden beslissing motiveert dat “gezien betrokkene verdacht wordt van heling, deelname aan bendevorming bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde” en “ op 13.10.201 werd betrokkene in de gevangenis van Hasselt opgesloten voor diefstal met geweld of bedevorming-deelname.”

Overwegende dat de feiten waarvan verzoeker verdacht werd dateren van 2012.

Dat verzoeker steeds voorgehouden heeft en nog voorhoudt dat hij onschuldig is.

Dat hij vrij snel weer vrijgelaten werd uit de gevangenis.

Dat sedert 2012 tot heden verzoeker van geen enkel nieuw feit verdacht werd.

Dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een definitieve veroordeling, zodat zijn onschuld vermoed wordt.

Dat aan het risico op schending van de openbare orde dan ook duidelijk geen correcte afweging gegeven werd.

Dat verzoeker, dat het immers gemotiveerd wordt op basis van onbewezen feiten in het verleden en dat het tijdsverloop tussen de feiten en het moment van de beslissing eerder een tegenindicatie is van risico op schending dan een indicatie.

Dat het minstens een indicatie dient te zijn van afwezigheid van risico op nieuwe schendingen.

Dat de bestreden beslissing ook op dat punt niet correct gemotiveerd werd.

Dat bovendien de verwerende partij bij het geven van het BGV terwijl verzoekende partij in een strafrechtelijke procedure verwikkeld is, waarbij hij zijn onschuld staande houdt, art.6 EVRM schendt.

Dat punt 3 c immers bepaalt dat eenieder het recht dient te hebben zichzelf te verdedigen of daarbij bijstand te hebben van een advocaat.

Dat het niet aan DVZ is verzoeker één van zijn opties die hem door een internationaal verdrag toegekend zijn te ontnemen.

Dat de bestreden beslissing ook om die reden geannuleerd dient te worden.”

2.15. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De omstandigheid dat verzoekende partij burgerlijke en strafrechtelijke procedures lopen heeft, leidt in casu niet tot een ander besluit: verzoeker toont niet aan dat zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied verplicht is in het kader van deze procedures. Tevens wordt opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat een formulier van de FOD Justitie van 7 augustus 2015 betreffende verzoeker, ondertekend door de directeur van de gevangenis te Leuven Centraal, gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken en inzake de *“Aanvraag van vrijstellingsmodaliteiten” het volgende vermeldt: “Verwijdering of overname door DVZ is mogelijk vanaf 28.06.2015 tot 06.09.2015.”* Hieruit blijkt dat de aanwezigheid van verzoeker niet is vereist en dat verwijdering of overname door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk is. De loutere overtuiging van verzoekende partij dat zij beter persoonlijk verschijnt, kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

2.16. In zoverre verzoekende partij nog ingaat op het feit dat de verwerende partij ook motiveert dat het negatief advies van het parket en de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven, benadrukt de Raad dat niet kan ingezien worden welk belang verzoekende partij bij deze kritiek heeft nu uit de verdere motivering van de bestreden beslissing is gebleken dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven heeft aangenomen en gemotiveerd heeft waarom dit de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat. Verzoekende partij is er – blijkens de bespreking van het eerste middel – ook niet in geslaagd aan deze motivering afbreuk te doen.

Bovendien, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, mag de verwerende partij in het kader van haar bevoegdheid, wel degelijk rekening houden met vaststellingen gedaan door andere overheden of instanties en hieruit conclusies trekken.

2.17. Het vermoeden van onschuld is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” kan dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen. Bovendien heeft dit vermoeden van onschuld ook niet tot gevolg dat het bestuur bij het

nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekende partij voor de feiten van heling en deelname aan bendevoering op 12 oktober 2012 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en pas op 11 december 2012 opnieuw in vrijheid werd gesteld waarbij haar onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Er werd op 24 juli 2013 vastgesteld dat verzoekende partij niet meer op het opgegeven adres woonde en dat niet kon vastgesteld worden dat zij was teruggekeerd naar het herkomstland. Verzoekende partij bleek dus ondergedoken en werd ook afgevoerd van het opgegeven adres. Pas op 18 april 2014 blijkt weer enig spoor van verzoekende partij daar zij een regularisatieaanvraag indient. Op 28 juli 2015 wordt de verzoekende partij aangehouden aangezien zij op 25 juni 2014 bij verstek veroordeeld werd voor de feiten waarvan zij verdacht was en waarbij haar een gevangenisstraf van 12 maanden werd opgelegd waarvan het strafeinde bepaald werd op 22 juli 2016. Een gevangenisstraf van 12 maanden kan niet gezien worden als een lichte veroordeling. Het loutere feit dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze gevangenisstraf dateren van 2012 en verzoekende partij nadien niet meer betraapt werd op nieuwe feiten – waarbij de Raad evenwel opmerkt dat verzoekende partij geruime tijd ondergedoken leefde -, maakt niet dat de gemachtigde op grond van voorgaande niet zou kunnen vaststellen dat verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te schaden.

2.18. Voor zover als nodig verwijst de Raad nog naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER